

παιδιά πό ξέρουμε πιά απός τα 'Υπουργεία δέν τα κρατάει και δέν τα φέρει καμιά περίσσετα ση, άλλα μοναχά τα παντοδύναμα νομιμακά συμβέροντα.

Ο ΗΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

μιλώντας μιά μέρα στὸν πρωθυπουργὸν γιὰ τὴ σταφιδικὴ σύμβαση τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ψηφιστεῖ μιὰ ὥρα ἀρχύτερα η σύμβαση γιατὶ οἱ ἐπαρχίες εἶναι ἔτοιμες νὰ παναστατήσουν!

Κι ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ ἀπάντησε:

— Νὰ κατατίεις τὴν Ἐράπεζα σου καὶ γιὰ τὶς ἐπαρχίες οροντίζω ἐγὼ!

Δέν ξέρουμε ὅν εἰπώθηκαν τὰ λόγια αὐτά· γραφτήκανε ὅμως καὶ μεῖς τὰ παίρηνομε γιὰ εἰπωμένα καὶ λέμε πώς ἔτοις ταξιδίζει νὰ μιλάει ἔνας πρωθυπουργὸς καὶ τέτιες φυγρολούστιες πρέπει νὰ δέχονται, οἱ κάπως ἐκβιαστικὲς ροέσεις τοῦ κάθε τραπέζην.

MIA

χαρὰ τὰ κατάφερε ὁ κ. Ράλλης. Γιὰ νὰ ξεπληκνέψει λένε, τοὺς Ντεληγιανικοὺς ἐδήλωσε πώς θὲ ζητήσει νὰ ἐφαρμάσει τὸ πρόγραμμα τοῦ Ντεληγιανικοῦ.

Μὰ ὁ ίδιας ὁ κ. Ράλλης, ἀ θυμούσαστε, λίγες μέρες πρὶν χειροτονηθεῖ πρωθυπουργὸς, ἀπόδειξε ὀλοφέρεια μέσα στὸ σπίτι του, μιλώντας σὲ διάφορους βουλευτάδες, πώς τέτιο πρόγραμμα σύνταχθεί, περιέχει ἀριθμοὺς ὃγι πολὺ κολακευτικούς διὰ τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς χώρας»

Τὸ Μάη λοιπὸν γινήκανε 282 διάφορα ἐγκλήματα, θεριὰ καὶ ἀλαφρικά, μὲ ἀναλογίᾳ 9 ἐγκλήματα τὴν ἡμέρα. Τὸν Ἀπρίλην γινήκανε 271, καὶ 220 τὸ Μάη τοῦ 1904.

Ο φετεινὸς λοιπὸν Μάης πῆγε περίφημα. Νὰ τώρα κ' ἔνας ἄλλος ἀριθμὸς ποὺ θὰ σᾶς δεῖξει ζαστερώτερα τὰ χάλια μας. Στὰ τέλη τοῦ Ἀπρίλη, λέει ὁ κ. Ζάχος, βρισκόντουσαν σ' ὅλο τὸ Κράτος 10,066 φυγόδικοι καὶ 24,947 φυγόποιοι.

Δέν τὰ λέμε ἡμεῖς αὐτά, κ. Χαντζίδακις ἡ ἐπίσημη Πολιτεία τὰ λέει. Καὶ περιμένουμε τώρα κανένα φλογερό σου ἕρθο στὰ «Πάτρια» πώς ἡ ἐπίσημη Πολιτεία εἶναι προδότρα ἀφοῦ βγάζει στὰ φόρα μονάχη της τὶς πομπές της, δημολγώντας πώς εἶναι ἀνίκανη νὰ περιστῇ τὸ ἐγκληματικό καὶ νὰ ἐλαττωσει λίγο τὰ συντάγματα καὶ τὶς ταξια γίες τῶν ουγδίκων καὶ τῶν φυγοποίων της.

Τὸ «ὑδομαδιάτικο φονοπάζαρό» μας, ποὺ τελευταῖα εἶχε ἀρχίσει νὰ σκανταλίζει καὶ τοὺς δικοὺς μας ἀκόμα, δημοσίευε λίγους λίγους τοὺς ἀριθμοὺς, κι ὅχι ἔτοις μαζωμένους. Κι ὅμως ὁ κ. Χαντζίδακις τὸ καταδίκασε γιὰ προδοτικό. Θάντο ξαναρχίσουμε

E'.

Τὰ πόγια πρὸς τὸ βράδι, σὲν οἱ χωριατοπούλες βγαλούν στολισμένες στὸ μικρὸ ἀβλαγὰ τοῦ Λιάπτη νὰ παξούν καὶ νὰ κάνουν πόλεμο μὲ τὰ χίονια, σηκώνεται καὶ ἡ κακόμαρτρη, ἡ Ρουμπίνα μὲ κόπο ἀπὸ τὸ στρῶμα, κλαμένη ἀκόμα κι ἀφανισμένη, φοράει τὰ κόκκινα γιορτινά της ρούχα καὶ πηγαίνει νὰ σμίξει μὲ τὶς ἄλλες, γιατὶ ἐλπίζει νὰ τὴν γλυκοθωρήσει περνῶντας δέντρο καὶ κανήγος κι ἀφτὴ νὰ λησμονηθεῖ μὲ τὴν καρφίτη.

Ο ἥλιος ποὺ βασιλεύει στὸν ζαστερωμένον οὔρανό πέφτει στὰ χρυσὰ φλουριὰ ποὺ ἔχει χρεμάσει διπλὴ ἀμφιθιά γύρο γύρο στὸν ἀστρο κι ἀφράτο λαϊμό της καὶ ἡ χλωράδα εἶναι ἀκόμα χρυσή στὸ πρώτωπο της ἀπὸ τὴν ψεινὴ υγκιστὶ μὲ πιὸ γλυκιὰ καὶ νόστιμη φαίνεται ἔτοις καὶ ὅλες οἱ νέες φιληνάνναδες της τρέχουν καὶ φωναζούν.

«Καλησπέρα». — «Καλὴ χρονιά». — «Καὶ τοῦ χρόνου». — «Ἐλα νὰ παίξουμε ἀντάμα».

Ἐκείνη ζεθαρέβει καὶ δίχως νὰ ρίξει καμιὰ ματιὰ στὰ παλλικάρια ποὺ στέκουνται μαζωμένα παραπέρα μὲ τὰ χέρια μὲς τὰ σαλιβάρια καὶ μὲ τοὺς μάκρους σκούφους στὸ κεφάλι, ἀντιχαιρετάει τὶς νέες κοπέλλες, πιάνοντάς τες ἀπὸ τὸ χέρι τιναχτά,

λοιπὸν ἀργότερα καὶ μεῖς, βοηθῶντας ἔτοις τὸν κ. Ζάχο στὶς ἐθνικὲς μελέτες του—ἐθνικές καὶ παρα-εθνικές ἀφοῦ δείχγουν τὴν ἀλιθιετική.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ*

«Γιὰ τοὺς κάτοικους τῆς μεσημεριανῆς Εὐρώπης τὸ μεσάνυχτο δὲν ἔχει τόσους φόβους, ὅσους γιὰ μᾶς δαίμονες, πιέματα καὶ μάσσες ζητοῦν ἀφοῦ ἄλλες ὥρες γιὰ νὰ φανιστοῦν, ὅγι ὅμως τὴν καρδιὰ τῆς νυχτὸς ποὺ μὲ τὸ ἀνάλαρρο ἀξέι της χήνες θαράτηα φέπειται ἀπὸ τὴν κάψη, τῆς ἡμέρας. Οι παλαιοὶ καὶ οἱ νεοὶ Ελληνες (ὅπως καὶ οἱ Νότιοι Σλαβοί) σκιαζοῦνται περσότερο τοὺς δακτυλικές τοῦ μεσημεριοῦ, διατηροῦνται τὸν καρδιά τῆς ωραίας χαράνων τὸ κορμί καὶ τὸ πνέμα. Μὰ καὶ τὸ σούρουπο τοῦ βραδιοῦ εἴναι στιγμὴ ἀγια καὶ σισθηματική. Τότες δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κλαίει τοὺς πολυχρένους. Ο Ελληνὸς λαός, ποὺ εἶναι τόσο πλεύσιος σὲ παιστικὰ αἰσθήματα, πιστεύει πῶς τὸ καθε δάκρυ, τὸ χυνόμενα τὸ σούρουπο, γιὰ ἔναν ἀγαπημένο νεκρό, τοῦ πέρτελε ἀποκονιστεῖ τὴν καρδιά καὶ τὸν κανεὶς νὰ λυπισται. Ένα νεοελληνικὸ ποίημα μὲ βαθὺ αἰσθηματικό νεκρό (ὑπογραμμένο μὲ τὸ ἀρχικὸ γράμμα Μ) στὸ περιοδικὸ Τέχνη τὸ 1898, ἔχει φέρει τούτην τὴν ἴδεα. Είναι μαργαριτάρι τῆς νεοελληνικῆς δημοτικῆς ποίησης. Ένας νέος ἐπιστήμονας ἀπὸ τὸ Μόναχο, ποὺ προσωρινὰ μένει στοὺς Κορύδους, σπουδαζοῦντας, μῆς στέρνει μία μετάφραση τοῦ Σονέτου ἀρτουνοῦ ποὺ ἐπιγράφεται «Λήθη» (**). (Ἀκολουθεῖ ή Γερμα-

*) Δημοτικεύτηκε στὴν «Allgemeine Zeitung» τοῦ Μόναχου, ἀριθ. 140 σελιδ. 510.

**) Τὸ συνέπειο δημοτικό ἐτυπωθήκε στὴν «Τέχνη» είναι τὸ ἀκόλουθο :

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποὺ λησμονῶνται

Τὴν πέρα τῆς ζωῆς. «Οντας βιθύνη

Ο ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήτη

Μήν τοὺς κλεῖς ἡ καρύδας σου δεος καὶ νάνες

Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχές διψιν καὶ πάνες

Στῆς Λησμονίας τὴν χρυσταλλένια βρύση

Μὲ βούρκος τὸ νερόκι θὰ μαρτσίη

Α τεάξει γι' ἀφτές δάκρυ, δῆθε ἀγαπῶντας.

Κι' ἀν πιστὸν θολὸ νερὸ ζεναθμούνται,

Διαβαλνοῦντας λειθίδια ἀπὸ ἀτροδέλλι,

Πόνους παληοὺς ποὺ μέτα τους κοιμούνται.

Α δὲ μπορεῖς περά νὰ κλαῖς τὸ δ.τ.λι:

Τὸν ζωντανοὺς τὰ μάτια σου ἢς θρηνήσουν.

Θέλουν μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν.

M.

καὶ ὑστερα φτιάνει κι ἀρτὴ μικρὲς μπάλες στὶς χούρτες της μέσα. Ο ἀέρας γιομίζει ἀπὸ χάρχην καὶ φωνές ζωρές καὶ οἱ χωριατοπούλες τρέχουν καὶ σκύφτουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ πετούμενο χιόνι ποὺ τινχέται πέρα καὶ σκυρπάσει.

Λησμονέται ἔτοις καμποστηνῶν ὥρα, ἵνω πηγάδει στὸνοιγμένα μονοπάτια ἀπὸ τὰ συχνοτεράσματα μέσα στὰ χιόνια, καὶ σηκώνει τάναρμένο ἀπὸ τὸ τρέζιμο κορμί στὰ νύχια γιὰ νὰ κατατάξει μακριὰ πέρα ἀπὸ τὰ γαμόκλαδα μήπως προδάλλει ὁ νέος κυνηγός. Σταλαματιές ἀπὸ ἕδρο τρέχουν ἀπ' τὸ πλατήρη της μέτωπο στὰ πυκνωμένα φρύδια καὶ νοιάθει τὸν καρδιά της στὰ σκηνέα της τρέμουν καὶ σκηνέσται πάντας τὸν καρδιά της στὸ πέτρι.

Καὶ τὰ παλλικάρια μιτοκλείνουν νὰ μάτια καὶ λιγώνουνται μ' ἀφτὴ τὴν ὄμοιο της.

Συρρουπώνει καὶ ὁ ἀνεμος σφυραῖς σ' ὅλον τὸν παγωμένο καμπο. Η Ρουμπίνα συλλογισμένη καὶ σὰν ζεστοχιασμένη γυρνάζει μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο καὶ μὲ δάκρυα κρυφά ποὺ γυαλίζουν στὰ τοίνουρα μέσα. Νοιώθει ὅμως τώρα μόλις μακριάθει τὸ ἄγριο χούργαγμα τοῦ ἀγαπητικοῦ της που κάνει στὴν κόκκινη Φωτιά καὶ στὸ γλήγορο Λίθα του. Θέλει νὰ τρέξει πρὸς ἀφτὸν πελε, μὰ ἡ γριὰ Μάρμηνα φυ-

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΙΓΗΜΑΤΑ

ΡΟΥΜΠΙΝΑ Η ΑΝΙΒΑΝΙΣΤΗ

(Η δοχὴ στὸ περασμένο φύλλο)

Σὰν τὸ λαδωμένο ἀλαράκι οτάνει καὶ στριμώνεται στὴν ἄχαρη φωλιά της. Η κακιὰ γυναίκα τὴν ἀκλουθάει: πάντα καὶ τὴν κρούει δίχως ψυχοπόνεστη καμιά. Θέλει νὰ τῆς βγάλει τὸ μυστικὸ ἀπὸ τὸ στόμα της, μὰ καίνη μένει βουβή καὶ μοναχά πλημμυρίζει τὰ ροῦχα μὲ δάκρυα καὶ φουσκώνει τὰ δλοστρόγυλα καὶ κομέγους ἀναστεναγμούς. Θυμάται: τὴν νύχτα ποὺ πέρασε καὶ θαρρεῖ πώς πρέπει νὰ πεθάνει τώρα· ἔσωσε γι' ἀφτὴν δέντρο καὶ μάρμαρος ὅλος καὶ ὁ Χάρος στέκεται ἀπὸ πάνου καὶ τὴ φοβερίζει ἀμάλαγμος.

Τὰ τρικυμίσματα τῆς γριᾶς Μάρμηνας ἀριώνουν, μὰ δὲν πάθει νὰ μουμούριζει λόγια δαιμονισμέν

νική μετάφρ.) Άφοντις τὰ 1871 ἐτυπώθηκε δὲ πρῶτος τόμος τοῦ Βερνάρδου Schmidt «Ἡ ζωὴ τῶν νεοελλήνων καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα» (Volksleben der Neugriechen und das Hellenische Albertum), ποῦ κατὰ δύστυχία δὲν τὸν ἀκολούθησε δεύτερος, ἔπαψε ἡ συστηματικὴ γενικὴ περιγραφὴ τῆς πλούσιας καὶ διδαχτικῆς ὥλης, ποῦ περιέχει ἡ ζωὴ τοῦ νεοελληνικοῦ λαοῦ. Περιγραφὲς τοπικὲς γιὰ δρισμένους τόπους κατέχουμε βέβαια πολλές, π. χ. γιὰ τὴν Ἡπειρὸ τοῦ Πολίτη, γιὰ τὴν Κύπρο τοῦ Σακελλαρίου, γιὰ τὴν Κρήτη τοῦ Γιανναράκη· τοῦ Schmidt κι' ὅλας «Τὸ νησὶ τῆς Ζάκυνθος, πράξεις καὶ μέλετες» (Die Insel Zakynthos, erlebtes und erforschtes) καὶ τοῦ Karl Dieterich οἱ ἔξαρτες ἐργασίες πρέπει νὰ μνημονευτοῦν στὴν πρώτη γραμμή. Ἀλλὰ ἡ σπουδὴ τῆς νεοελληνικῆς γλώσσας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν ἐπρόσθεψε τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο ἐπρεπε, μ. ὅλες τές εὐεργητικὲς ἐργασίες τοῦ Krumbacher, τοῦ Thumb, τοῦ Schmidt, τοῦ Dieterich, τοῦ Kretzschmar, καὶ ἄλλουις. Πάντα δύναται ἡ θέση μας εἶναι καλύτερη παρὰ τῆς Ἀγγλίας καθὼς ἀποδείχνει τὸ συγκινητικὸ παράπονο τοῦ ἔζοχου W. H. D. Rouse, στὴ γενικὴ σύναξη τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρίας τῆς Λαϊκοφρίας (Folk Lore Society).—Τὸ ποίημα ἐνοῦ νεοελληνικὰ χρησιμέψει γιὰ παράδειγμα, πᾶς ἡ νεοελληνικὴ ποίηση ἀξίζει μεγαλύτερη προσοχή.

Αφτα λέγει δὲ ξένος κριτικὸς γιὰ τὴν μελέτην
τῆς γλώσσας μας, τῆς ποίησής μας καὶ τοῦ λαοῦ
μας στὴ Γερμανία· ἐμεῖς δύως πρέπει νὰ προσθέ-
σουμε πῶς είναι γρεία ν' ἀντίτεσμα οἱ ἔδιοι τὰ μάτια
καὶ νὰ σπουδάξουμε τὸν ἔχρονο μας· καὶ ν' ἀναδει-
ξουμε στὸν ἄλλο κόσμο οἱ ἔδιοι τί είνε ἀληθινὴ
Ρωμηοσύνη, ποιὰ είνε τὰ ποιητικὰ αἰστήματα τοῦ
λαοῦ μας, ἡ ὑπεροχὴ του ἀπάνου σ' ὅλους τοὺς ἄλ-
λους τοῦ κόσμου. Τώρα είνε καιρὸς νὰ πάψει στὸν τόπο
μας ἡ ἀριστοκρατικὴ καταχρέοντα γιὰ δὲ τι είνε ἀλη-
θινὰ ἔθνικό, γιὰ τὴν γλώσσα καὶ τὰ συστήματα τοῦ
νεοελληνικοῦ κόσμου, πῶς είνε τὸ μόνο χτῆμα μας
γιατὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα, ἡ δοξασμένη καὶ τρισ-
μακάρια, ἀπέθανε, «ἀπέθανεν ἐφ' ἀπαξ».

"Οσο για τὴ Γερμανικὴ υπετάρφαση τοῦ συνέπου
τὴ βρίσκουμε ἀληθινὰ ἐξιόλογη. Ο μορφωμένος
Γερμανός, μεταχειρίζεται μὲ σπάνια δεξιότητα τὸν
ἰταλικὸν ἐντεκασύλλαβο, καὶ καταφέρνει νῦν δώσει
στὴ μετάρρφαση δλεις τὲς λεπτὲς ἰδέες τοῦ θαμαστοῦ
κείμενου χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὴ μορφή. Η Λήθη γερ-

λάγει καὶ τὴν χρᾶσιν μέσα στὸ σπίτι. Ἐκείνη τρι-
κυμίζεται μ' ἔναν ἀπελπισμένο ἀναστενχγμό, στηθο-
δέρνει τὰ μικρά της χέρια μὲς τὸ γλυκοθράξιασμα
ἔκεινο καὶ περνάει, τὸ χατζῆ λι τῆς θύρας της.

Τὰ λωλὰ ὄνειρα τῆς νύότης καὶ τῆς ζωῆς παλέέουν ἀνήμερα στὸ μυαλό της κι ἀρτήριον ρίχνεται στὸ χαγιάτι φενιασμένη.

5'

Οι παραφορτωμένες μητλίες σειοῦνται ἀπὸ τὸν
άέρα καὶ κάθε δεῖλινὸ τὰ γῆλυκόμηλα πτερώνουνται
χλωρούσκηνα στὴ γῆς. Τὰ ἄνυφτα χωριατόπουλα
τρυπώνουν κάπου ἀπὸ τοὺς φράγτες ποὺ εἰναι τρι-
γύρω καὶ σκυμένα γλήγορα γλήγορα ἔρχουνται, τὰ
μαζώνουν καὶ τὰ βάζουν μέσα στους κόρφους· ἡ ζω-
σμένη γαλάζια πουκκώσια τῶν φουσκώνει ὅλογυρα
κι ἀφτά μὲ γελούμενα πρόσωπα παίρνουν τὸ βαθὺ^{το}
χαντάκι καὶ κρέβουνται στὴ μεγάλη καλαμική γιά^{το}
νάν τὰ οὖν.

Τοῦ κάκου ἡ γειὰ Μάρμηνα βάζει τὴν Ρουμπίνα
νὰν τὰ φυλάγει· ἀρτὴ δὲ λέει τίποτα καὶ τὰ πο-
νηρὰ παιδιά τὴν ἐσυνήθισαν τώρα καὶ δὲ φοβοῦνται.

Κάποτες ἡ γριὰ μοναχὴ της, σὰ δὲ κοιμᾶται τὸ γιόμα ποὺ τὸ ηλιόκαμψ βράζει, παίρνει καὶ

μανικά μένει σονέτο. Καὶ ὅγι μόνο τὴν μοφὴν ἀλλάζει τὸ ρυθμὸν καταρένει, τονίζοντας τὴν πρώτη συλλαβή τοῦ α', σ', θ' καὶ τα' στίχου - πρᾶξα ἀκανθίστατο γιὰ τὴν γερμανικὴ ποίηση - φανερὰ ὄμως ἐπιτηδεῖς καρμωμένο.

‘Ο ἀναγνώστης εὔκολα τοῦ συγχωρεῖ μία μικρήν
ἀνωμαλία στὴν ρίμνα, ὅτι δηλαδὴ στὰ τετράστιχα
δὲν ἀκολουθεῖ τὸ νόμο τοῦ ἴταλικοῦ συνέτου καὶ ἀ-
κόμα εὔκολωτερα, ὅτι μεταφράζονται ἀλλάζει τὸν
πληθυντικὸ σ'ένικό : «Καλότυχος» λέει «ὁ νεκρός..»

Ἐμεῖς ὡς τέσσο πρέπει νὰ χρωστοῦμε χάρη τοῦ καλοῦ Γερμανοῦ ποῦ ἐκόπιασε γιὰ νὰ γνωρίσει τοῦ τόπου του ἔνα ἀπὸ τὰ τελειότερα δημιουργήματα τῆς φιλολογίας μας, καὶ νὰ εὐκηθοῦμε πῶς δὲ θά σταματήσει τὴν εὐγενική του ἐργασία, ἀλλὰ ξακολουθῶντας την, θὰ φένερψει στὸν τόπο του κι' ἀλλα μαργαριτάρια τῆς ποίησίς μας π. χ. τὰ ἐπίλοιπα συνέτα τοῦ κ. Μ., ή τὰ ὥραιότατα ποιήματα τοῦ Γρυπάρη ποῦ εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. "Ἄλλοι κι' ὅλας ἀληθινὰ φιλέλληνες ἀστὸν μιμηθοῦν.

Ἐτσι δὲ τόπος μας ποῦ τὸν κακοσυστάνει τόσο
ἡ φυλόβοια πολιτική, καὶ ἡ ἐλεινὴ κατάσταση, τῆς
ἐσωτερικῆς διοίκησης, θύγει ωὐχ ἐπιδείγνει τουλάχι-
στο κάτι στὸν πολιτισμένο κόσμο καὶ τὸ κάτι ἀφτε-
εῖν ἔργο τῶν περιφρανημένων, τῶν βούσαμένων, τῶν
μαλλιαρῶν, δημοτικιστάδων.

ΤΟ ΝΗΣΑΚΙ

Λές ρι τι θάλασσα κοιμᾶται
Μέσον της γῆς τὴν ἀγκαλίαν
Σολωμός.

Στήν ἄγκαλιά τῆς θάλασσας κοιμᾶται ἐνα νησάκι,
Είναι κατάφυτο ἀπὸ ἵτιές, ἵτιές ποῦ πάντα κλαῖνε.
Στὰ γαλανὰ τὰ κύματα γλυστροῦν μικρὰς βραχοῦλες
Μὲ τὰ λευκά τους τὰ παννιὰ σὰν ἄσπρες πεταλούδες.
Μέσα, στὴ μέση τοῦ νησιοῦ, είναι ἐνα μαύρο μνῆμα
Ποῦ τὸ σκεπάζουν οἱ Ἰτιές μὲ τὰ χρυσά μαλλιά τους.
Πουλιά ποτὲ δὲ κελαΐδοῦν, πουλιά φωλιές δὲν κάνουν,
Μονάχα οἱ γλάροι στὴ νοτιά περιοῦν μοιρολογῶντας

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

πλέγει τὶ καμικὸν ἀγκωνὴ στάπιόσκια τοῦ περιβολεῖον της. Τὰ καταλαβαίνει ἀπὸ μακριά νῦν μαθοῖσον πίσω ἀπ' τὰ παλιούρια τοῦ φράχτη καὶ κουνάει τὸ τσουλουφιασμένο κεφάλι της, ἐνῷ μὲ τὸ χέρι ς ἀδράχνει μιὰ μαγγοῦρα ποὺ τὴν ἔχει παρέμερα.

Ἐκεῖνα γρθιάζουν τὰ χέρια, τὰ χτυπᾶντα τὸ
ἔνα πάνου στὸ ἄλλο καὶ τὴν σκανιάζουν· ὅταν ἡ
βάθω τὰ κυνηγάει, βγάζουν τις γλώσσες των ὄζων
καὶ λένε ἀπὸ τὸν ἀντίπερα ὅχτο·

«Ἡ Ρουμπίνα τι κάνει, γριά Μάμηνα;» — «Δὲν ἀδειάζει πλένει πιάτα», ἀπολογίεται η γριά φρασούτω μὲ θυμό κι ἔσχατζει νὰ φτύνει στὸν αέρα.

«Ἐχω καθέρετη», λέει ἔνας· «πάζμε στὶς στεγνωμένες μπάκρες γιανά νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὶς τρύπες οὐτιές των καμιὰ πλιαγκούρα;» — «Ογ!! φωνάζουν άλλοι. «Πάζμε στὴν παλιὰ κουφάλα κοντά στὰ βράτομουρα καὶ νὰ παραμονέψουμε τὸ σκαντσόχοιρο καὶ τὸν πιάσουμε· θὰ τὲν γερέψουμε στὸ ταψί!».

Καὶ χάνουνται πέρη τρεχάτα.
Ἡ Ρουμπίνα σκασφαλωμένη πάνου στὴ μάζη
σκαμνιά, τὰ γλέπει ὅλα καὶ ξεκαρδίζεται σὲ ἔγγρια
καὶ παράξενα γέλια. Ἀρχινάει πάλε ωὐ καταγου-
λιάζει τὰ μοῦρα καὶ βάφει τὰκροδαχτύλια καὶ τα-
χεῖλια τῆς μὲ τὸ μάζηρ Σουμι τῶν. Ὑστερά σφίγγε-
τὴν κοιλιά της δυνατά μὲ τὰ χέρια ποὺ, κάτου ἀπ-

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΔΕ ΣΑΝΚΤΙΣ

Ο ΟΥΓΟΛΙΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

(*H ἀρχὴ τοῦ στό 152 φύλλο*)

Τὰ παιδία εἶναι χειρίλικα, ξένη όποια πολιτισμούς
ἀγῶνες καὶ πάθη, ἀμφίκα στὰ περιστατικά τῆς ζωῆς,
ποῦ βρίσκουνται ἐκεῖ μέσα καὶ τὸ γυρτί δὲν τὸ ξέ-
ρουν. Τὸ ιδεῶδες κύτης τῆς νέας ήλικίας εἶναι ή
γχλήνη τῆς ζωῆς. Στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι
πάντα κάτι ποῦ γελάει, μίχθεται, γέλουκό του πιθέ-
ματα. Η περιουσία του γχληνεύει τὴν ἀνθρώπινη
τραχιφορία, καὶ δύσκλινει τὰ ξερώματα τοῦ προσώ-
που τοῦ Goetz¹, δικαίων τοὺς γυρτίσαντας όποιας
παιδιαζέται μὲ τὸ παιδί του, καὶ κάνει τὴν Ἀνδρο-
μάχην νὰ γελάσῃ μέσα στὰ δάκρυα, γελοκλαιούτας,
διαρρούσας γελάσασι, καθὼ; λάγει ὁ "Οὐηρός. δικαίων
βλέπει τὸ βρέφος της νὰ τὸ χωρεύῃ ὁ πατέρας. Τέ-
τοιο εἶναι τὸ ἀδολοὶ ιδεῶδες τοῦ παιδιοῦ, τὸ γχληνό
ιδεῶδες τοῦ "Οὐηροῦ. Τὸ παιδί εἶναι δίχως συνεί-
δηση, δίχως ἐκεῖνο τὸ φύερὸ τὸ αὔριο, ποῦ κατα-
τρώγει ἐμάς· καὶ μὲς τὰς τραχυμίες τῆς ζωῆς μᾶς
ἀρέσει κάποτε νὰ προσηλώνουμε τὸ βλέμμα τ' αὐ-
τὴν τὴν εἰρήνην. "Αν δημάς ή τραχυμίξ φυερούζει καὶ
νὰ καταπιῇ τὴν κακίμενη κίτη κεφαλὴ τὴν ἀθώκα;
Τότε δὲν εἶναι τίποτε τόσο παθητικὸ θρού η θλι-
βερὴ τούτη θέση. "Οσο λιγώτερη ἔχει τὸ παιδί συ-
νείδηση τοῦ κινδύνου, τόσο εἶναι ὁ σπιροχυτὸς με-
γκλήτερος. Βάνειμ² ἐμεῖς τὸν ἔκυτο μής στὴ θέση
του, γινόμαστε³ ἐμεῖς η συνείδησή του, καὶ συλλογι-
ζόμαστε τρέμοντας τὰ κακά ποῦ τὸ φυερούζουν. Η
ἀθωάστη του εἶναι θρεπτές πρὸς αὐτὰ μίχθεται
σθητὴ εἰρωνεία. Είδες ἐγὼ ἐνα παιδί νὰ παγινδίζῃ
μὲ τὸ ρούχο τοῦ νεκροκρέβοντος, ἐπου μότερ⁴ ἀπὸ
ἔνα λεπτὸ ἐπρεπε νὰ ξεπλώσουν τὸν πατέρα του,
κι ἐνα όνθρωπο τοῦ λαζοῦ νὰ σφογγίζῃ τὰ μάτια
του καὶ νὰ λέγῃ κακίμενο παιδάκι! Καὶ δικαίων κύ-
τος ἐνας ἀδιάφορος θεκτής· καὶ ἀν δικαίων θεκτής ὁ
πατέρας, ὁ πατέρας ποῦ ξέρει πῶς ἔχει νὰ πειθάνῃ
αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του, κι αὐτὸς δὲν τὸ ξέρουν;
Είναι τούτη η θέση τοῦ Οὐγολίνου. Προβέλλει μία
διαφορά, ἐνας συνεργισμός κλίσεων καὶ αισθημάτων,
ἐκείνων ὁ διατρόπος θέντων ἀνακρούζει τὸ δράμμα. Καὶ τὸν
βλέπετε δινατὰ σκκλιτριμένον μὲ ζπειρο σπλαχνούς

**)Δρῦμα τοῦ Goethe*